

KRÁSA
MEZI
NÁMI

Román

CORY ANDERSON

KRÁSA
MEZI
NÁMI

Copyright © 2021 by Cory Anderson

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Kateřina Kaderková, 2022

Cover © Sara Wood, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2682-0 (pdf)

Cory Anderson

KRÁSA
MEZI
NÁMI

*Pro Bradyho a Kate,
kteří mi ukázali, co si uchovat v srdci*

I

Můj život vybledl do černobílých okamžiků, které se jen vznášejí kolem, ale chvíle s Jackem si pamatuju v barvách. V jasném oparu červené, žluté a modré. Jako vjemy smyslu. Zvuk jeho hlasu. Vůni jeho těla připomínající zimní les. Vidím, jak Jack leží vedle mě a na jeho tvář dopadá měsíční záře. Drží mě za ruku a ve mně se rozlévá teplo, i když okolo nás je zima. Cítím jeho dech na své kůži.

Na tyto chvíle nezapomenu.

Řekla jsem Jackovi, aby se držel dál. Ublíží ti, řekla jsem mu. Vezme ti to, na čem ti nejvíc záleží. Udělá to s úsměvem a pak si zapálí cigaretu.

To ovšem předbívám. Začínám na konci, ale abyste pochopili pravdu, musím se vrátit na začátek.

Když Jack otevřel dveře, máma v houpacím křesle u kamen neseděla. Její duhová deka tam tvořila neforemnou hromádku, ze které jeden potrhaný roh sklouzl až na prošlapaný koberec. Někdy ji našel v kuchyni, vypadala ve své růžové košilce jako kost a kůže a nepřítomně hleděla z okna nad dřezem. Ale tentokrát ne. V domě se držela zima, zůstávala v tenkých zdech a rozích, kam nikdy nedosáhly sluneční paprsky. Máma nechala vyhasnout oheň.

To se nikdy předtím nestalo. Ani když měla jednu ze svých epizod.

Jako by ho v tu chvíli sevřela železná pěst.

Oklepal si sníh z bot a batoh přehodil přes opěrku kuchyňské židle. Z uší si vyndal sluchátka, aby zjistil, jestli mámu nezaslechne z patra, ale marně. Své houpací křeslo poslední dobou téměř neopouštěla. Jen když si musela dojít na záchod. Kdysi Jacka při návratu ze školy vítávala u dveří, ale ty časy byly už dávno pryč.

„Mami?“

Stál tam a čekal na odpověď, ale žádná se nedostavila. Vítr bušil do oken a rachotil v komíně. Bylo potřeba rozdělat oheň. Pokud nebudou mít oheň, budou na tom zle. Matty by se měl už brzo vrátit ze školy. Paní Browningová nechávala druháky po vyučování hrát v tělocvičně basketbal, ale jenom chvíli. Blížil se večer a Jack potřeboval pro Mattyho začít chystat večeři.

Pořád tam jen tak stál a čekal, jestli ji neuslyší.

Pod botami se mu mezitím rozpustil sníh a vytvořil na linoleu kaluže. Jack si boty i ponožky sundal a ze zvyku je položil k vyhaslým kamnům. Když se podíval zpátky k houpacímu křeslu, všiml si lahvičky prášků na stole. Víčko bylo pryč a většina těch malých kulatých pilulek uvnitř také. Někáký doktor ve městě mámě poradil, že jí ty prášky pomůžou od bolesti, ale to už bylo dávno a od té doby si je sháněla, jak jen mohla. Teď od rána do večera jen spávala v houpacím křesle a nevívala ho u dveří ani nejedla a nechodila do vany a neříkala nic, co by dávalo smysl.

V patře něco zachrastilo. Nejspíš to způsobil vítr. Jack se přesunul ke schodům a zadíval se nahoru. V půlce schodů světlo přecházelo do šera a dál už byla jen tma.

„Mami?“

Musí být v koupelně. Možná se jí zase udělalo zle, protože si prášků vzala moc. Vyšel nahoru po vrzajících schodech

pokrytých kobercem, rozsvítil světlo v chodbě a čekal. Ticho narušoval jen závan větru opírajícího se do střechy.

Jack přešel do koupelny.

Myslel si, že ji najde, jak se sklání nad záchodovou mísou, oči má propadlé do stínů a zvrací. Nebo jak stojí před zrcadlem, vychrtlá jako zmačkaná papírová panenka. Ale nebyla tam.

Koupelna zela prázdnotou. Viděl v ní jen růžový porcelán. A špinavě bílé osmihranné kachličky.

Představil si, jak leží někde venku jen v noční košili a život z ní pomalu vyprchává do studeného sněhu. *Přestaň, napomenul se. Nic jí není. Někdo se tady stavil a třeba ji vzal do obchodu. To je všechno.*

Ale to byla lež. Pochopitelně.

Vyšel z koupelny a zadíval se na zavřené dveře na konci chodby, které jako by se zvětšovaly, čím déle se na ně díval. Zbýval jen jeden pokoj, a do toho by nešla. Do ložnice nikdy nechodila. Ne od té doby, co přišli uprostřed noci a odvedli tátů pryč.

Ne. Ten pokoj byl jako hrob. A ona by do něj nešla.

Položil ruku na kliku a stiskl.

Máma visela ze stropního větráku. Byl k němu přivázaný pásek, který měla obmotaný okolo krku. Jedna z jejích křehkých rukou sebou škusbla.

Jack k ní přiskočil a snažil se ji za nohy nadzvednout, ale byla celá ochablá. Vedle ní ležela na straně dřevěná židle. Na chvíli mámu pustil, přisunul si židli k sobě a postavil se na ni. Snažil se mámu zase zvednout, ale hlava jí jen bezvládně přepadla dopředu. Ani nemrkla. *Bože. Zatáhl za pásek a zatřepal tak s celým větrákem. Obličej mu pokryla omítka. Prosím, pomyslel si.*

Ach, panebože, prosím.

Seskočil dolů a začal prohledávat šatník. Našel tátův zavírací lovecký nůž, vysunul čepel, vylezl zpátky na židli

a sekl do opasku. Naříznout popruh, najít ten zářez a pilovat. *Sakra. Zatraceně, sakra.* Jakmile opasek povolil, chytl mámu kolem pasu, ale ona mu vypadla z náručí a se zaduněním se sesula k zemi. S ním se převrátila židle a skončil na podlaze také. Při pádu upustil tátův nůž.

Doplazil se k ní a obrátil ji obličejem k sobě. Ležela tam v šeru, které nahánělo husí kůži, a v očích měla popraskané žilky a prázdnotu. Vlasy měla rozházené po obličejí. Na zeleném chlupatém koberci vypadala jako hromádka kostí. Na bradě jí zaschly sliny a zůstala jí jen jedna bačkora.

Rozhostilo se ticho.

Jack se postavil a udeřil pěstí do zdi. Do prvního úderu nevlozil skoro žádnou sílu, ale druhým si odřel klouby až do krve. Zvuky jeho vlastní bolesti a přerývaného dechu s ním otráslly.

Sedl si k ní na podlahu.

Chytil ji za ruku.

A jen vedle ní seděl.

Zvedl se, až když se za oknem udělala tma a zdmi začala prosakovat zima. Potom zvedl i mámu. Nemohla vážit víc než pětáctyřicet kilo, ale stejně byla těžká. Dostal ji k posteli, položil ji do ní a zůstal se na ni dívat. Na její žluté vlasy a na stíny, které jí na kůži vytvářely fialové šmouhy. Zavřel jí oči a narovnal košilku u nohou. Překřížil jí ruce. Nasadil jí na nohu druhou bačkoru, kterou našel na koberci. A pak si k mámě na postel sedl.

Seděl tam dlouho.

Zamkl dveře od ložnice, umyl si obličej a sešel po schodech dolů, aby rozdělal oheň. Do domu se dostávalo pořád více zimy a teď už i přicházející noc. Lahvičku od prášků hodil do koše, otevřel skříňku u dřezu a vyndal žlutou plastovou krabičku. Sundal z ní vršek a spočítal peníze uvnitř. Patnáct dolarů a třicet šest centů. Přepočítal to.

Bylo to tak. Napoprvé to měl správně.

Protřel si oči hřbetem ruky a nahlédl do spíže. Ležel tam napůl plný pytel brambor, pár konzerv a zavařené fazole a broskve. Také téměř prázdná dóza s cukrem. Brambory dostali od paní Browningové, byla to dobrá odrůda. Tři z nich vzal, omyl je a nakrájel. Na pánvi rozpustil trochu margarínu a pak do něj kousky brambor hodil. Srdce se mu svíralo tak silně, až ho z toho rozbolela hrud', ale ne všimal si toho.

Se zavrzáním se otevřely vchodové dveře a dovnitř vpadl Matty. Měl sníh na botách, červené tváře, vlněnou čepici staženou až k očím a kabát zapnutý až k bradě. Kdysi ten kabát patřil Jackovi a ještě předtím někomu jinému. Vepředu byl natržený a čouhala z něj podšívka, ale uvnitř měl flanel a hřál. Matty zabouchl dveře, svlékl si kabát a usmál se.

„Hádej co, Jacku. Měl jsem dobře všechny tabulky s násobilkou. Až po násobky dvanácti. Neměl jsem ani jednu chybu.“

Jack otočil prskající brambory, aby se osmažily z obou stran. Osolil je a opepřil. Všechno se na chvíli zdálo normální. Až na jeho oči. Ty ho pálily. V hlavě slyšel tlukot vlastního srdce.

„Dobrá práce, prcku. Teď si pověs kabát a umyj si ruce.“

„Můžeme si dneska dát broskve?“

Jack přikývl. „Oslavíme tu tvou násobilku.“

Matty pověsil kabát a batoh na věšák u kamen a boty si opatrně položil vedle Jackových, aby byly srovnané. Upřel pohled k houpacímu křeslu a na okamžik se zarazil. Zamýšleně. Na tváři se mu objevil soustředěný výraz. Pak se otočil a vyšel po schodech nahoru. Jack ho slyšel pustit vodu v koupelně. Ucítit v ústech trpkou pachůť. Chutnala jako střelný prach.

Ty dveře jsou zamčené.

Ty dveře jsou zamčené.

Po minutě se Matty vrátil dolů. Sledoval Jacka při vaření a potom si přitáhl kuchyňskou židli ke skřínce u dřezu a vytáhl talíře.

Společně prostřeli a sedli si k laminátovému stolu. Ležely před nimi smažené brambory, broskve a šálky teplé instantní kávy. Jack věděl, co přijde, a připravil se.

„Kde je máma?“ zajímal se Matty.

„Jela na výlet.“

„Díval jsem se v koupelně a tam není.“

„Říkám ti, že jela na výlet.“

„No a s kým jela?“

„S jednou kamarádkou. Tu neznáš.“

„Se kterou?“

„Sněž si ty brambory,“ pobídl ho Jack.

Ale Matty nejedl. Pohlédl na mámino houpací křeslo. A pak na Jacka.

„Nevzala si svou duhovou deku.“

Jack deku přelétl očima. Byla upletená z vlny, okraje měla vytahané a její původně červená část vybledla do oranžova. Máma ji dostala jako dárek od babičky Jensenové, když jí bylo teprve osm. Bylo hloupé na ni zapomenout. „Ne. Asi ne.“

„Podle mě by bez té deky nikam nešla.“

„Možná ji jen zapomněla.“

„Myslíš, že se jí v tom počasí nic nestane?“

„Ne. Bude v pohodě.“

„Kdy se vrátí?“

Jack se trochu napil kávy a spálil si o ni rty. Ujedl ze svých brambor.

Matty ho pozoroval. „Je všechno v pořádku?“

„Jo. Všechno je v pořádku.“

Jack jedl dál. Kousal a polykal. Upíjel kávu. *Uděláš to pro něj. Nedovolíš, aby se to dozvěděl. Nedovolíš to.*

Matty seděl a sledoval ho. Nakonec si vzal svou vidličku a začal jíst.

Dobře.

Jack ohřál na kamnech vodu, zašpuntoval dřez a horkou vodu do něj nalil. Umyl všechno nádobí a nechal ho uschnout na lince. Jakmile Matty dojedl broskve, Jack se ho zeptal na domácí úkol. Hláskování.

„Škola,“ řekl Jack.

Mattymu se vrátil soustředěný výraz.

„Š-K-O-L-A.“

„Dobře. Další je *tužka*.“

„T-U-Ž-K-A.“

Za kuchyňským oknem vítr foukal sněhové vločky proti sklu, vířil s nimi v kruzích a házel je o zem. Byla tam ukrutná zima. Jack si rukou překryl oči. Střechou a zdmi jejich chatrného domku se dovnitř tlačila tma a nahoře na posteli ležela máma.

II

Na co si vzpomínám?

Můj otec je zloděj a vrah. Když mi bylo deset, vykradl s Lelandem Dahlem zastavárnu, ale nikdy ho nikdo nechytil. Nebyly žádné důkazy. Žádný soud. Tím všechno začalo. Od čela až k tváři se mu táhne dlouhá jizva od chvíle, kdy na něj moje máma vytáhla nůž. Doplatila na to. Je vrah, ale je i ještě něčím horším.

Jeho oči jsou jako háky. Zaboří se hluboko. A chytanou duši do pasti.

Někteří lidé v sobě mají led. Jako třeba já. To ze mě udělal můj otec. Kvůli němu jsem pokrytá ledem a uvnitř mám černotu. I teď mě polije chlad, když na něj pomyslím. Jako bych právě vešla do mrazáku.

Ale Jack – sladký, rozhněvaný, tichý Jack – mě rozpáluje. Rozbílí mě na kousky.

Znali jsme se devět dnů.

Vytáhli rozkládací pohovku a přes proleželou matraci rozložili prošivanou příkrývku a pletené deky. Jack přiložil do ohně, zamkl dveře a ujistil se, že mají dost dřeva na celou noc. Matty se zatím před krbem převlékl do pyžama. Bylo se symbolem Batmana, na zádech mu visel potrhaný plášť. Jackovi se při pohledu na bratra sevřelo srdce. Vyčuhovala

mu žebra a měl pohublá kolena. Jako nějaký sirotek. Kterým ale vlastně byl. Jack mu posbíral oblečení, poskládal ho a položil na postel.

Jen dýchej, Jacku.

Nádech a výdech a pak zase znovu.

Matty se zabalil do deky. Pořád se ohlížel po tom houpacím křesle. Jack zhasl lampu a zastrkal okolo něj okraje pokrývky, aby lépe udržela teplo. Potom si sedl na matraci. Oknem do pokoje svítil měsíc.

„Můžeme si pustit televizi?“ zeptal se Matty.

„Ne, už máš po večerce.“

„Je tu zima.“

„Já vím.“

Oheň zapraskal. Jack tam dál seděl a snažil se dýchat. Nádech, výdech.

„Jacku?“

„Co je?“

„Myslíš si, že se táta brzo vrátí domů? Jak to říkala máma?“

„To nevím.“

Matty pár vteřin mlčel. A pak promluvil: „Pamatuješ si na tu paní ze sociálky?“

Jack si na ni pamatoval. Paní z Odboru sociálně-právní ochrany dětí. Vlezl si pod deku a zahleděl se na Mattyho. Měsíční svit mu vrhal pruhy tlumeného modrého světla na obličej. Tváře měl bledé. Vlasy ještě připláclé a rozcuhané od čepice. Potřeboval ostříhat. Jack si ho přitáhl blíž. „Pamatuju.“

„Myslíš, že se vrátí?“

„Nevím. Nejspíš.“

„Myslíš, že s sebou přivede toho šerifa, jak říkala?“

„Jestli se tady ukáže ona nebo ten šerif a já tu nebudu, tak prostě neotevřeš dveře. Necháš je zamčené a nebudeš otvírat.“

„Dobře.“

„Já se o to postarám.“

Cítil, jak Mattymu bije srdce.

„Myslíš, že mě odvedou pryč, když se dozví, že je máma někde na výletě?“

„To nedovolím.“

„Dobře.“

„To nedovolím,“ zopakoval.

„Dobře.“

Matty dlouhou dobu neusínal. Vrtěl sebou. Posunul se k Jackovi, pak se obrátil a se zády otočenými k houpacímu křeslu se zavrtal do deky. Po chvíli se mu zavřely oči. Jack si myslel, že už usnul, ale potom oči zase otevřel a v tom šeru se na Jacka podíval. Nic neříkal. Jen se na něj díval. Jack předstíral, že spí. *Tohle nepokazíš. Tohle ne. Uděláš, co je potřeba udělat. Jako vždycky.*

Nakonec se Mattyho dech ustálil.

Jack ležel a nespal.

Uběhlo několik hodin.

Když vstal, položil Mattymu polštář přes ucho a doufal, že to bude stačit. Dům se propadl do stínů a byly vidět jen obrysy tvarů. Kuchyňský stůl. Houpací křeslo. Kamna. Oblékl si kabát a nazul boty. Matty se nepohnul.

Vzal duhovou deku, vyšel nahoru k ložnici a odemkl dveře. Máma tam ležela s překříženýma rukama na posteli a nad ní se vlnily stíny. V tom šedém měsíčním světle se zdála skoro průhledná. Jako nějaká vyzáblá Šípková Růženka čekající na svého prince. *Tak ten nepřijde. A nikdy to žádný princ nebyl.*

Přehodil přes ni její duhovou deku, přitáhl k sobě spodní rohy a zavázal jí je pod nohama. Měla studenou kůži a její vlasy ležely na polštáři ve žlutých pramíncích. Naposledy

se jí podíval do obličeje. Potom zavázal horní rohy za její hlavou, přetočil ji a pevně k sobě přitáhl okraje deky. Vlněná látka vypadala jako závoj barev a schovávala za sebou vytesanou prázdnotu máminy tváře. Zkusil polknout, ale nešlo to.

Jak tohle můžeš udělat?

Jsi netvor.

Zvedl ji do náruče. Byla ztuhlá a on věděl, že ji neunes celou cestu dolů ze schodů. V půlce chodby se zastavil, pořád ji držel a opřel se o zeď, aby nabral dech. Když došel ke schodům, podřepil si, položil ji na zem a přesunul se k její hlavě. Chytil ji přes vlněnou deku za ramena a nadzvedl ji tak, že se trochu ohnula v pase. Její váhu měl rozloženou na kolenou a pomalu ji táhl dolů. Jeden schod po druhém. Ozývaly se tupé údery do koberce. *Pouštěj ji pomalu. Potichu, ať to Matty neslyší. Tak. Až dolů.*

Pohlédl na rozkládací pohovku. Připomínala bárku plovců ve tmě. Mattyho obrys ležel ovinutý v dekách a polštář měl pořád na uchu.

Ticho.

Dřepil si a mámu nadzvedl. Nedokázal ji udržet dlouho. *Tiše. Udělej to tiše a rychle.*

Dobelhal se ke vchodovým dveřím, otevřel je a protáhl se skrz. Každý zvuk mu zněl jako úder sekery. Myslel si, že Mattyho probudí, ten ale spal dál. Jakmile za sebou zavřel dveře, podlomila se mu kolena a pustil mámu na zem. S ránou dopadla a sjela z verandy do sněhu.

Sedl si vedle ní.

Už nikdy neuvidíš její tvář. Už nikdy neuvidíš ji. Už nikdy.

Zvedl se a rozhlédl se kolem. Byla bezhvězdná noc. Ledová a tichá. K zemi se snesla jediná sněhová vločka. Okolo něj se rozkládala mrazivě modrá pustina. Na všechny strany bylo vidět jen strniště zpustlých polí. Na míle daleko nikdo.

Šel ke kůlně, vzal z ní kolečko, dotlačil ho sněhem k mámě a naložil ji na něj. Sněhové vločky vytvořily na duhové dece krajkový poprašek. Jack se zastavil a jeho dech formoval na vzduchu malé obláčky. Byla zima a ti-cho. Odpočítal deset úderů srdce, dvacet.

Svrchu na něj shlížel měsíc.

Odvezl mámu okolo jejich Chevroletu Caprice k pěknému místu za stodolou. Přechnívala tam střecha, vysoké staré borovice na sobě měly kabáty z čerstvého sněhu a kousek země ještě nestihl promrznout naskrz. Bylo to klidné místo. Vzal si z kůlny lopatu a pustil se do práce. Zapomněl si rukavice, ale nevrátil se pro ně. Zabořil lopatu vrstvami sněhu až do hlíny a začal kopat. Kopal a nepřestával. Musel se dostat hluboko, aby ji nevyhrabali divocí psi. Aby na jaře nevyvstala na povrch. Kopal a nemyslel. Zhasl svou mysl jako světlo.

Zima se mu propalovala do kůže.

Ruce mu začaly po lopatě klouzat.

Zvednout a zase zarazit. Kopnout.

Když mámu přestal zasypávat hlínou, sedl si vedle ní. Země vypadala natekle. Sníh okolo byl rozhrabaný a zčernalý. Jack tam i přes tu zimu jen tak seděl. Měsíc ho sledoval a nad krajinou se srážel šedý rozbřesk. Jack si utřel oči, zvedl se a vrátil se do domu.

V obýváku Matty pořád spal s polštářem přes ucho. Jack si sundal kabát a boty, otevřel kamna a vhodil do uhlíků poleno, aby udržel oheň naživu. Na zdech se objevilo slabé světlo, krátké a plápolavé. Jackovi pulzovalo v dlaních. Zavřel kamna a s chvěním se vysvlékl do spodního prádla. Pak si vlezl pod pokrývky a přitáhl si Mattyho malinké tělo blíž. Ve tmě naslouchal každému jeho mělkému dechu.

Co budu dělat teď? ptal se sám sebe. *Co budu dělat?*

III

Život umí být krutý.

Jack to věděl.

Stejně jako já.

Někdy se podivuju nad tím, proč se věci dějí tak, jak se dějí. Jestli to má nějaký důvod nebo řád. Lidé říkají, že motýl v Brazílii může zamávat křídly a spustit tak tornádo v Texasu. Jeden malý motýl způsobí bouři na druhé straně světa. Nad tím přemýšlím. Cítila jsem třepetání křídel, když jsme se s Jackem potkali? Cítila jsem přicházející tornádo?

Když se ohlédnu zpátky, myslím, že ano.

Jack se mi zjevil před očima a všechno se změnilo.

Slyším cinkot kovu, jak se otevírají a zavírají dvířka od skříněk. Na chodbě se mísí smích a řvoucí hlasy. Kolem se míhají jasné barvy triček a džínů. Můj první den v nové škole. Chystám se otevřít svou skříňku. Zrovna mi skončila matika a já přemýšlím nad limity nekonečna.

Nedávám pozor.

Když ke mně přijde Luke Stoddard a začne na mě mluvit, nečekám to. Jeho jméno zjistím až později. Luke nosí fotbalový dres. Má rovné zuby. Je velký a říká něco o tom,

jak mi to tady ukáže, a dostává se ke mně blízko, až moc blízko, proto couvnu ke své skříňce. Kov se mi tiskne do ramene. Loktu. Do temene hlavy. Luke udělá krok ke mně. Dotkne se mě. Vím to.

Upustím svoje učebnice. Volné papíry se snesou k zemi a rozptýlí se po ní. Ozdobí chodbu jako čtverečky bílých konfet při průvodu.

A pak uvidím Jacka.

Nech ji na pokoji.

Tohle Jack řekne Lukovi.

Drž se ode mě dál.

To řeknu já Jackovi o pár minut později.

Nemyslím to vážně.

Tuhle vzpomínku si někdy přehrávám v hlavě. Tu minutu, kdy jsem Jacka viděla poprvé.

Sladkého, rozhněvaného Jacka. Tichého Jacka.

Když se ohlédnu zpátky, myslím, že v tu chvíli motýl zatřepetal křídly.

Začal se zvedat vítr.

Všechno se změnilo.

Jack se probudil.

Matty ležel zamotaný v přikrývkách vedle něj a sledoval ho. Bylo ticho. Jackovi se zdál sen, ve kterém běhal po poli pokrytém sněhem a z oblohy ho přitom pozoroval měsíc. V nose měl uvízlý pach studené hlíny. Hledal něco ztraceného. Když se probudil, všechno se to rozpadlo v šedém ránu. Barvy se rychle vytratily.

Rozcuchal Mattymu vlasy. „Ahoj.“

„Ahoj.“

„Všechno je v pořádku.“

Matty přikývl. Oči se mu v tom popelavém světle leskly. Bylo v nich něco, co Jack nedokázal pojmenovat, ale měl pocit, jako by ho to svazovalo.

V rukou pořád cítil lopatu. Zvedl se a rozdělal oheň, zatímco se Matty oblékal. Vzduch se zdál křehký jako kost. Oknem dovnitř pronikalo ponuré denní světlo a plazilo se po matraci. Matty zabloudil pohledem k prázdnému houpacímu křeslu a neřekl ani slovo o chybějící duhové dece.

Na parapetu se hromadil sníh, který padal k zemi ve velkých chomáčích vloček. Jack posypal ovesnou kaši skořicí a nabral ji do misek, které odnesl ke kuchyňskému stolu. Matty u něj seděl s modrým papírem v rukou.

„Co to je?“ zeptal se Jack.

„Nic.“

„Mně to jako něco přijde.“

Matty uhýbal očima. „Máme dneska školní výlet.“

„To zní dobře. Kam jedete?“

„Já nechci jet.“

Jack si bratra prohlédl. Měl na sobě jedno z jeho starých vlněných triček. Bylo obnošené a dva knoflíky už z něj odpadly. Vlasy si připlácl vodou k hlavě, ale ony stejně nezůstaly ležet. „Proč ne?“

„Tady se píše, že jestli tam nechci jet, můžu zůstat ve škole.“

„Proč nechceš jet?“

„Prostě nechci.“

„Proč?“

Matty dál seděl a držel ten papír. Vypadal, že se rozbřečí. Jack si ho od něj vzal a přečetl ho. Výlet měl být do muzea v Idahu, jeli se tam podívat na dinosaury a platily se dva dolary. Na benzín. Jackovi se sevřelo srdce.

„Ty nechceš jet kvůli těm dvěma dolarům?“

„Nebude mi vadit, když nepojedu. To je všechno.“

Jack šel ke skřínce a vytáhl z ní plastovou krabičku. Otevřel ji, odpočítal dva dolary a podal je Mattymu. „Podívej se na mě. Neumřeme, když ti dám dva dolary.“

Matty se na něj podíval. V očích měl svíravý pohled. „Dobře.“

„Věříš mi?“

„Jo.“

„Všechno je v pořádku.“

Matty upřel zrak na Jackovy ruce a hned ho zase odvrátil. *Neexistuje žádná definice blbosti*, pomyslel si Jack, *která se na tebe nehodí*. „Všechno je v pořádku,“ zopakoval.

„Dobře.“

Bok po boku si snědli ovesnou kaši. Jack podepsal povolání k exkurzi a dal ho Mattymu do batohu. Nahřál mu u ohně kabát, nastavil mu ho, aby do něj mohl vlézt rukama, a pak mu ho zapnul. Sledoval, jak Matty čeká na autobus, jak nastupuje a jak autobus s drkotáním odjíždí. Když zmizel za kopcem, Jack ho pořád sledoval. Dokázal myslet jen na to, že Mattymu lhal. Nic nebylo v pořádku. Měli třináct dolarů a třicet šest centů. V zásuvce v kuchyni leželo oznámení o exekuci, měli rozbitý ohřívač vody, prázdnou spíž, tátu ve vězení a mámu na zahradě pod sněhem.

Seděl u kuchyňského stolu a poslouchal, jak hodiny nad krbem tikají. „Potřebuješ plán,“ přemýšlel nahlas. „Zatraceně, potřebuješ plán.“

Všechno záviselo na penězích. Kdyby měl peníze, mohl by koupit jídlo. Mléko. Chleba. Mohl by zaplatit účty. Práce znamená peníze, takže si najde práci. Kde? Někde ve městě. Bude to muset nějak zařídit. Najít řešení. Ale je tu také škola. Když bude chybět ve škole, neobejde se to bez povšimnutí. Nemůže chybět. Chybět by znamenalo sociálku. Ne. To nepřipadá v úvahu. *Vezmou ti Mattyho. Vezmou ti Mattyho.*

Takže.

Škola.

Potom práce.

A co uděláš s Mattym, když budeš v práci?

Na to neměl odpověď.

Hodiny tikaly. Odpočítávaly vteřiny k nějakému neviditelnému okamžiku pravdy. Každý tik hlasitější než ten předešlý. Čas se pohyboval v tom úzkém meziprostoru. Pomalu tepal. Jako krev v ráně.

Jacka bolely ruce, a tak vyšel nahoru do koupelny a ovázal si puchýře. Učesal si vlasy a vyčistil zuby. Hodil si batoh přes jedno rameno. Pak nasedl do auta a vyrazil do školy.

Suplující učitel mluvil o historii. O všech prezidentech za ty roky, kdo z nich byl nejlepší a kdo nejhorší. Jack se díval z okna. V hlavě se mu neustále míhaly obrazy. Nedíval se na ně přímo, místo toho je viděl jako rozlámané kousky odražející se od jeho víček. Neúplné obrazy. Jako střepy z rozbitého zrcadla.

Mámina bačkora na koberci.

Nůž v jeho ruce. Řezání opasku.

Začaly ho pálit oči, a tak je zavřel. Přeložil si ruce na lavici, odsunul ty obrazy na nějaké zapomenuté místo ve své mysli a opřel si čelo o paže.

Půjdeš do obchodu a potom do restaurace. Další bude benzínka. Obě. Co jim řekneš? Jsem pracovitý, pane. Nemám žádné zkušenosti, ale umím pracovat tvrdě. Udělám všechno, co bude potřeba. A udělám to pořádně, přísahám, cokoliv budete chtít – můžu doplňovat zboží nebo utírat podlahy nebo uklízet záchody. Na všem budu pracovat tvrdě.

Zazvonilo.

Jack zvedl hlavu a polkl. Cítil bolest v krku. Sakra. *Nemůžeš onemocnět. Co se stane, když onemocníš, to přece víš.*

Na chodbě otevřel svou skříňku a nacpal do ní učebnici dějepisu. Kolem procházeli studenti, povídali si a smáli se. Někteří šli ve skupinkách, jiní sami. Byla obědová pauza. Kdyby vyšel ven na parkoviště, mohl by si možná na dvacet minut zdřímnout v autě. Otočil se a zamířil ke dveřím. *Potřebuješ trochu odpočinku. To je všechno.*

„... to nejhezčí, co jsem kdy viděl.“

U skříněk stál Luke Stoddard a byl k Jackovi otočený zády. Chodil do posledního ročníku. Hrál ve fotbalovém týmu. A teď zkoušel svoje sladké řečičky na nějakou dívku. Měl na sobě přiléhavé džíny a čepici s kšiltlem skloněným přes oči. Byl proslulý svým vysokým skóre na hřišti i mimo něj.

„Mohl bych tě někam vzít,“ nabízel Luke. „Ukázat ti to tady.“

Jack pokračoval v chůzi, ale když tu dívku uviděl, zastavil se. Stála tam s knížkami přitisknutými k hrudníku a s prázdným výrazem ve tváři. Zastavil se především kvůli jejím očím. Jako by se díval do hluboké vody. Lesklé a temné zároveň. Dole v té hloubce se cosi zablesklo a pak to zmizelo, pohltila to tma. Jack ten záblesk znal.

Luke se k ní přiblížil. „Ty jsi taková stydlivka, co?“

Jack stál kousek od nich a sledoval je. Ta dívka upustila svoje učebnice. Papíry se rozletěly po zemi a Luke se zasmál. Ta dívka se nepohnula. Ruce držela zaťaté v pěst podél těla.

Luke se natáhl, aby se dotkl její tváře. Nakláněl se nad ní, a když zvedla ruku, bleskurychle ho něčím bodla a v tom samém pohybu ruku zase spustila dolů. Jack to víc cítil než viděl. Z Lukovy paže vyčnívala tužka.

Luke prudce ucukl. Polkl naprázdno a podíval se na svou paži, tužku z ní vytrhl a hodil ji na zem. Na rukávu se mu zvětšovala červená skvrna. Dusil se svým vlastním lapáním po dechu.

Ta dívka na něj zírala. Pořád jako socha. Tužka jí ležela u nohou.

Luke ji strčil proti skříňce. „Čubko!“

„Nech ji na pokoji,“ vložil se do toho Jack.

Když se Luke otočil, uviděl tam Jacka tiše stát. „Cože?“

„Nech ji na pokoji.“

Lukův dech se zpomalil. Rozkročil se a usmál se. „Josh Dahl. Nebo Jack, že? Co chceš?“

„Řekl jsem ti, co chci.“

„Jo.“

Jack neodpověděl.

Luke pohlédl na tu dívku a pak na Jacka. „Víš, kdo já jsem? Protože si nemyslím, že by sis se mnou chtěl zahrávat.“

„Vím, kdo jsi,“ opáčil Jack.

Luke zčervenal. Několik lidí se zastavilo a pozorovalo je. Ta dívka nic neříkala. Vůbec se nepohnula. Jack o ní nic nevěděl, klidně mohla být němá.

„Jak se má tvůj táta, Jacku?“ zeptal se Luke. „Jak se mu daří? Vídáš ho často?“

Jack čekal. Neodpověděl.

Lukovi se ve tváři zračil zmatek. Pochybnosti. „Co chceš?“

Jack se cítil oddělený sám od sebe. Jako by byl někde daleko a svou konverzaci s Lukem sledoval z té vzdálenosti. Podíval se na Lukovy ruce. „Ve fotbale potřebuješ používat ruce, ne? Rozehrávač musí používat ruce. Musí házet míč.“

„Co?“

Jack tam jen stál a pozoroval ho.

Po Lukově paži stékala krev a v kapkách se rozstříkovala po podlaze. Olízl si horní ret. „To má být nějaká výhrůžka?“

Jack jen čekal.

Luke se rozhlédl na obě strany chodby, jako by se tam měl objevit nějaký přítel. Nikdo se nepohnul. Shromáždil

se tam docela velký dav. Nebylo slyšet žádný hovor. Žádný smích.

Jen ticho. Někde zavržala skříňka.

Luke trochu pokrčil rameny. Chvilku hledal slova. „To je fuk. Kreténe. Nebudu s tebou ztrácet čas.“ Hodil pohledem po té dívce. „A s ní taky ne.“

Ještě chvíli na Jacka hleděl. Pak udělal krok zpátky, otočil se, protlačil se mezi lidmi a vyrazil dveřmi ven.

Z davu se ozval šum. Objevily se v něm tváře z minulosti. Lidé, kteří kdysi bývali Jackovými přáteli. Před lety. Zaslechl útržky jejich konverzací.

„Páni. Viděl jsi Luka?“

„Bodla ho tužkou...“

„To je Jack Dahl. Jeho táta je ten...“

Jack se zadíval na studenty, které viděl mluvit. Jejich hlasy při pohledu na něj utichly, až se ticho rozlehlo všude. Prohlédl si je. Každého z nich. Jejich tváře. Jaké by to bylo? Být jako oni? Tak normální? Sledoval je, dokud jeden po druhém neodvrátili oči. Věděl, na koho myslí. *Chováš se stejně jako on, pomyslel si. Když tě někdo zažene do kouta, chováš se stejně jako on.*

Zazvonilo a dav se probral k životu.

Hluk se obnovil. Diváci odcházeli.

Jack se podíval na tu dívku. Měla skloněnou hlavu a tmavé vlasy jí zakrývaly obličej. Dřepł si, posbíral její roztroušené papíry a zvedl jednu z jejich učebnic. Na obálce byl horkovzdušný balon a navrchu vybledlá písmena. Matematika, páté vydání. Narovnal se a podal jí její věci.

„Jsi v pořádku?“

Zvedla hlavu a jejich pohledy se setkaly. Poprvé ji viděl jasně. Měla růžové tváře a jemnou pleť. Oči bolavě oříškové. Její hlas zněl chraplavě.

„Drž se ode mě dál.“

Ucounul.

Vytrhla mu papíry z rukou. Na vnitřní straně jejího zá-
pěstí spatřil tetování. Bylo to srdíčko. Černé jako uhel. Malé
černé srdíčko.

Otočila se na podpatku. Záda měla rovná a vlasy rozcu-
chané a plné vlnek a kudrlinek. Dlouhými kroky zamířila
chodbou k dívčím záchodům a zmizela uvnitř.

Jack tam zůstal hloupě stát s její učebnicí v ruce. Chod-
ba už se vyprázdnila. Otevřel desky. Nahoře bylo černým
písmem napsáno její jméno a pod ním telefonní číslo.

AVA.

Chvíli stál a učebnici si prohlížel. Přemýšlel, čeho se
Ava tak bojí. Pak rozepnul svůj batoh a vložil její učebnici
dovnitř.

IV

Drž se ode mě dál.

Hezky řečeno.

Měla jsem Jackovi poděkovat. Snažil se mi pomoci. Zvedl mou učebnici. Měla jsem mu poděkovat. Ale snažte se mě pochopit. Věděla jsem, kdo Jack je. Věděla jsem to, hned jak Luke vyslovil jeho jméno.

Jack Dahl.

Jak se má tvůj táta, Jacku? Jak se mu daří?

Jack byl syn Lelanda Dahla.

Toho Lelanda Dahla, který s mým otcem vykradl zastavárnu a šel do vězení. Lelanda Dahla, který věděl, kde jsou ty peníze.

Na záchodech jsem si umyla ruce. Umyla jsem je jednou, vydrhla je. Pak jsem je umyla znovu. Nakonec jsem vešla do kabinky a zamkla dveře. Dech mnou procházel s chvěním a třesem. Myšlenky se mi honily hlavou v ostrých úderech.

Jack Dahl je nebezpečný.

Drž se od něj dál.

Drž se dál.

Jak nejdál to půjde.

* * *

O svém otci jsem už něco málo říkala. Jmenuje se Victor Bardem. Neříkám mu tati. Bylo mi deset, když vyloupil zastavárnu Lucky Pawn. Stalo se to jedno úterý v srpnu. Ten den se vrátil domů pozdě v noci s nějakým chlapem, kterého jsem nikdy neviděla. Měla jsem už spát, ale neměli jsme klimatizaci a bylo horko. Košilka se mi lepila ke kůži, i když jsem neležela pod dekou. V té době jsme žili v přívěsu zaparkovaném za Rigby. Máma už tehdy byla pryč.

A stalo se tohle.

Bardem vypne motor svého landroveru a vystoupí. Postaví se před náš přívěs a zadívá se na něj. Na jeho ponurý stříbřitý obrys. Měsíc je jako štěrbinna na obloze. Ten druhý muž vystoupí na straně spolujezdce. Knír mu visí po stranách pusy, na paži má tetování rukou sepjatých k modlitbě. Drží brokovnici s upilovaným koncem. Pohlédne na Bardema a čeká.

Bardem dál stojí na místě a prohlíží si přívěs. Okna jsou zatemněná a uvnitř se nic nehýbe. Světlo nade dveřmi vrhá odlesky na verandu.

„Myslíš, že utekl s prachama?“ ozve se ten druhý muž.

„Ano. Myslím.“

„Myslíš, že ten kufřík někde schoval?“

Bardem se nepřítomně pousměje. Dojde k verandě a sedne si na zelenou plastovou židli. Nenuceně. Uvolněně. Pozoruje toho muže.

Je ticho.

Ten muž plivne na zem. Na čele mu vystupují kapky potu. Vzduch se nehýbe. Dokulhá k verandě a opře se o zábradlí. V jedné ruce drží brokovnici, jejíž hlaveň je namířená k zemi. Na levém stehně má na džínech tmavou skvrnu. Kývne hlavou směrem k přívěsu. „Máš tam obvaz?“

Bardem nedá najevo, že by ho vnímal. Pootočí hlavu k přívěsu, jako by se snažil něco zaslechnout.

Všude je ticho. Jen sova zahouká.

„Chceš se po něm jít podívat?“ ptá se ten muž. „Můžeme ho zkusit najít.“

Bardem se vůbec nepohne. „Ty víš, kde by něco schoval?“

Muž zakroučí hlavou. „Ne. Ale ty ho znáš líp. Víš, kde žije.“ Utrže si pot z čela a přenesení váhu na nezraněnou nohu. „Dost krvácím. Nemáš obvaz?“

„Jsi si jistý?“

„Cože?“

„Ptal jsem se, jestli jsi si jistý. Že nevíš, kde by něco schoval.“

„Nevím.“

Bardem na muže upře oči. Na rtech mu setrvává úsměv.

„Potřebuju ošetřit tu nohu.“ Muž vystoupá na verandu a znovu se podívá na přívěs. „Máš antibiotika?“

„K čemu ty vůbec jsi?“

Muž po Bardemovi hodí rychlý pohled. „Cože?“

Bardem se opře do židle a prohlíží si ho. Úsměv už je pryč, ale jeho hlas zní pořád klidně. „Ptám se, k čemu vlastně jsi. Ani nevíš, kde je ten kufřík.“

Mužovy prsty se sevrou okolo brokovnice, ale Bardem už má v ruce pistoli, kterou vytáhl od opasku, a míří mu s ní na hlavu.

„Zahod' to,“ přikáže mu Bardem.

Muž se ani nehne. Bardem sleduje, jak v jeho očích roste panika. Přesně takovou už viděl předtím.

„Myslím, že chápeš,“ řekne Bardem, „co tě teď čeká.“

Muž brokovnici odhodí. Ta s rachotem sjede z verandy a zvedne obláček prachu. „Tohle není nutný.“

„Ale je.“

„Mohl bych odejít –“

„Neunavuje tě někdy zvuk vlastního hlasu?“

Tomu muži se zachvějí rty.

Bardem se opře zpátky do židle. Pistoli pořád drží v ruce. „Víš, kolik lidí o téhle noci ví? Tak já ti to řeknu. Tři. Já. Ty. A Dahl. A to je moc. To se mi nelíbí.“

„Řekl jsem, že půjdu.“

Bardem vzhledne k přívěsu. Sklopí pistoli.

„Podívej se,“ začne. „Vyřešíme to jako chlapi. Pojďme se projet.“

Oba nastoupí do landroveru a vyrazí do tmy.

O půl hodiny později se Bardem vrátí sám.

Sedne si do židle na verandě. Z kapsy vytáhne cigaretu a zapalovač, zapálí si a kouří. Rozpálený konec svítí do tmy a vytváří malý červený kruh. Na botách z pštroší kůže má Bardem krev.

Odhodí nedopalek a šlápne na něj. Tiše si pohvizduje.

Hadicí opláchně vnitřek kufru a gumovou rohož na koberci. Vráti se a stranou boty nahrne hlínu na krev na zemi. V dálce cvrkají cvrčci. Vyjde po schodech verandy a vstoupí do přívěsu.

Nerozsvítí si. V kuchyni si umyje ruce a osuší je čistou utěrkou. Otře si krev z bot. Lednička hučí a přívěs je provoněný bylinkami. U dřezu leží bazalka. Bardem se podívá na svůj odraz v okně. Vypadá upraveně. Není ani rozčuchaný. Znovu naslouchá.

Přistoupí k Avinu pokoji. Stojí s uchem na dveřích, potom se dotkne kliky a stiskne ji.

Ava leží v posteli. Je schoulená pod pokrývkou a oči má zavřené.

Ještě před chvílí vykukovala z okna.

Leží nehybně. Nadechuje se a pak zase vydechuje. Téměř beze zvuku. V posteli vedle ní je položené vycpané zvířátko, malá opička s hnědou srstí. Ava se pro ni chce natáhnout, ale neudělá to. Ani se nehne.

Bardemovy kroky jsou tiché, ale ona ví, že tam je.

Cítí jeho vodu po holení.

Bardem si sedne na židli u postele. Tiše. Ava tam cítí jeho temnotu. A čeká. Dýchá. Srdce jí buší o stěnu hrudníku. Leží ve stínech a myslí na modrou oblohu, zlatavě hnědé koně a veselé věci. Čeká a čeká.

On se postaví a přejde k posteli. Zastaví se u ní. Nakloní se a rty se dotkne Aviných vlasů. Ona se nepohne.

V pokoji je klid.

Bardem si zase sedne na židli.

Když se Ava probudí, už tam není.

V

Toho muže našli někde u dálnice 20. Všichni říkali, že ho zabil Jackův táta. Ale ten to nebyl.

Vypadá to, že většina lidí už nevěří na dobro a zlo. Hloupě se na vás usmívají, když o takových věcech mluvíte. Jako byste viděli příliš mnoho filmů nebo tak něco. Ale já můžu říct, že zlo je skutečné. Viděla jsem mu do tváře. Zcela jasně. Slyšela jsem jeho hlas. Dívala se mu do očí. A jakmile se jednou podíváte zlu do tváře, poznáte ho. Nemusíte nad tím přemýšlet.

Řekla jsem si, že se budu držet dál.

Jack je nebezpečný, opakovala jsem si. Drž se od něj dál. Co nejdál to půjde.

A taky jsem se plánovala držet dál.

Vážně.

Ale Jack mě k sobě přitahuje, jako Země přitahuje Měsíc.

A já se dál neudržela.

Viděla jsem ho ještě čtyřikrát.

Po škole se Jack vydal na hlavní ulici a chodil od obchodu k obchodu. Hledal, kde je otevřeno. Většina budov se

zdála opuštěná. Měly rozbitá skla, zabeďněné dveře a opadanou omítku.

Z výhružně šedé oblohy se tiše snášel sníh. Osamočené vločky houstly. Vypadaly jako popel v nějakém apokalyptickém světě. Už teď byla strašná zima. Jack si zapnul kabát, foukl si do bolavých dlaní a strčil je do kapes. Cítil se celý rozbolavělý a unavený.

Do myšlenek se mu pořád vkrádala ta dívka ze školy. Ty vlasy barvy černého ořechu. Oči směřující do země, její rty. Něco na ní bylo mimo jeho chápání. V duchu vyslovil její jméno a pak ho řekl i nahlas. Ava. Musela být nová. Nikdy předtím ji neviděl. Snažil se přijít na to, proč před ním na chodbě utekla, ale nešlo mu to. Byla vyděšená. Proč? *Na tom nezáleží, pomyslel si. Máš mnohem větší starosti než nějakou holku. Celý dlouhý seznam starostí.*

Matty.

Peníze.

Práce.

Pokud si nenajde práci, jídlo jim vydrží tak dva dny. Možná tři.

Možná bude muset prodat auto.

Ploužil se po chodníku a nahlížel do výloh. Nad šikmou plechovou střechou holičství byl vybledlý nápis: **SESTŘIH ZA 5 \$**. Pruhovaný poutač byl zrezivělý a nesvítil. Obchod s nábytkem na okenní tabuli inzeroval ošumělou červenou barvou: **VŠECHNO MUSÍ PRYČ**. Celá ulice se pomalu rozkládala.

Ptal se na obou benzínkách, ale žádnou práci tam pro něj neměli. Nezadařilo se mu ani v restauraci Big J's Burgers. Hledal dál. Bílé chomáče sněhu pomalu pokrývaly město. Soumrak přecházel do noci.

Na rohu druhého bloku z výlohy vábilo mlhavě žluté světlo. Vycházelo z obchodu s domácími potřebami. Jack přešel ulici, zastavil se a nahlédl do velké výlohy u dveří.